

ensstemmelser om det Vederlag, som Arbejderen har Krav paa. Et af de Tilfælde, man hyppigst hører omtale — jeg tror ikke, det har været nævnt her i Salen —, er dette, at der fra Arbejdsanvisningen sker Henvi- ning til en Arbejdsgiver, derefter gaar den vedkommende Arbejder ud til Arbejds- stedet, men tager ikke Arbejdet, afviser det. Hvis nu den paagældende Arbejds- giver anmelder, at vedkommende har vægret sig, saa kan man prøve, om han har haft Uret i at vægre sig, men hvis Arbejdsgiveren ikke vil anmelde det, hvis han nægter at gøre det, hvad der foreligger en Række af Eksempler paa, ja, saa staar man jo aldeles uden Middel til at prøve, om det er Arbejderen, som har været arbejdsu villig, eller det er Arbejdsgiveren, som har budt en ringere Løn, end han var forpligtet til at give.

Jeg vilde gerne i Tilknytning til de Tal, som Hr. Hedebol fremførte i Gaar fra Arbejdsløshedsinspektørens Foredrag, nævne en enkelt Maanedes Tal, som den ærede Arbejdsanvisningsdirektør har op- givet vedrørende Arbejdsanvisningens Ar- bejde. „Der forlangtes i København i April Maaned 3'583 Arbejdere, idet der her direkte fra Arbejdsgiverne indgik Anmodning om 2'225 Mænd og 1'358 Kvinder; hertil kom fra andre Anvisningskontorer Ordre paa 171 Arbejdere, hvoraf 23 Kvinder. Der anvistes til de saaledes for Centralarbejds- anvisningskontoret anmeldte Pladser 2'252 Mænd og 1'120 Kvinder blandt de ved Kontoret tilmeldte ledige Arbejdere, medens en enkelt Plads besattes ved et Provins- kontors Hjælp. Det lykkedes saaledes Centralarbejdsanvisningskontoret at tilfreds- stille Efterspørgslen efter mandlig Arbejds- kraft, paa 120 Tilfælde nær, hvoraf flere endda skyldtes, at Ordren tilbagekaldtes, eller at Anvisningen kom i Stand. De Ordre, det ikke lykkedes at tilfredsstille, drejede sig i øvrigt som oftest om visse Specialarbejder eller udtrykkeligt betinget første Klasses Arbejds kraft, som ingenlunde altid er til Raadighed, selv om Arbejdslø- heden er betydelig i vedkommende Fag. De direkte fra Arbejdsgivere indgaaede Ordre, som Centralarbejdsanvisningskontoret ikke kunde effektuere, var i øvrigt for den mandlige Arbejds krafts Vedkommende 2 Skrædere til første Klasses Arbejde, en Stolemager til Mahognipolering, en Sadel- mager til Chesterfieldmøbler, 6 Maskin- arbejdere til en ganske særlig Specialitet og en øvet Ligkistesnedker. Fremdeles skete der forgæves Henvendelse om 1 Former og 6 Stenhuggere, af hvilke der overhovedet

ingen var ledige paa det paagældende Tidspunkt.“ Se, ogsaa det Billede, man herigennem faar, giver et Indtryk af, at de Begæring, som kommer til Arbejds- anvisningskontoret, mødes af arbejds- søgende, som anvises i et saadant Antal, at man maa sige, at fuld Anvisning fak- tisk fandt Sted. Saa er det imidlertid man siger, at Arbejderne efter at have faaet Arbejde anvist ikke antager Arbejdet. Men her maa man kræve, at den, som siger dette, og som maaske lader det udsprede i Pressen, ogsaa maa være medhjælpende overfor Myndighederne til at paavise det, for ellers er det umuligt at prøve, om det er rigtigt eller ikke.

Et Par ærede Talere kom ind paa Spørgsmaalet om Samarbejdet mellem Ar- bejdsløsheds kasserne og Arbejdsløshedsin- spektoratet og Arbejdsanvisningen. Særlig det konservative Folkepartis ærede Ord- fører, Hr. Harboe, var inde paa dette Spørgsmaal, og han gav en meget pessi- mistisk Skildring af dette Samarbejde og mente, at man let ved at undersøge vilde kunne faa det Indtryk, at der overhovedet intet Samarbejde var. Jeg maa sige, at jeg ved ikke, hvad Hr. Harboe sigter til her. Af det organisatoriske Samarbejde, som er fastsat i Loven, har jeg det Indtryk, at det forløber særdeles tilfredsstillende. Loven om Arbejdsløsheds kasser blev jo givet i 1907 og Loven om Arbejdsløsheds- anvisning i 1913. Ved den sidstnævnte Lov fastsatte man Formerne for Samarbejde mellem disse to Institutioner. Det er nu ikke ubekendt, at der den Gang — og det er maaske Hr. Harboes Ordførerskab Ud- tryk for — var et Ønske om i Grunden ikke at have to Institutioner men een. Men Hr. Harboe kan ikke være ubekendt med, hvor- for andre fandt den Tanke ganske uheldig, og hvorfor man maatte modsætte sig den. Saaledes som Arbejdsløsheds kasserne var vokset op her i Landet ved Loven af 1907, der var den første og grundlæggende og overordentlig betydningsfulde Lov, byggede man jo paa Arbejdernes Hjælp til Selv- hjælp, paa deres Selvforsikring, derfor paa deres Selvstyre indenfor de af dem saaledes oprettede Kasser og paa Statens samlende Haand, Tilsyn og Kontrol med disse Kasser. Det vilde sikkert have været ganske urig- tigt, om man havde søgt at nedbryde det Arbejde, som var gjort i de Aar, Arbejds- løsheds kasseloven havde virket, baade ved den Form, disse Kasser havde som under- støttende, og ved det Arbejde, de gjorde som arbejdsanvisende. At tage Arbejds- anvisningen bort fra Arbejdsløsheds kasserne